

Arrest

nr. 295 705 van 17 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn vader met de Spaanse nationaliteit. Inzake deze aanvraag wordt op 3 september 2008 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Bij schrijven van 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 16 mei 2011 onontvankelijk verklaard, waarbij eveneens wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 2 april 2013 wordt in hoofde van verzoeker beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor acht jaar en vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Verzoeker wordt op 20 mei 2013 onder escorte gerepatrieerd naar Marokko.

1.5. Op ongekende datum keert verzoeker op illegale wijze terug naar België. Hij wordt op 26 april 2014 geïnterpelleerd door de politie en er wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 26 juli 2019 wordt verzoeker wederom geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen, ditmaal wegens aanmatiging van naam. Op 27 juli 2019 wordt hem opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt naderhand meermaals herbevestigd.

1.7. Verzoeker treedt op 7 augustus 2021 in het huwelijk met een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.8. Verzoeker dient op 9 november 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Inzake deze aanvraag wordt op 5 mei 2022 beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 27 april 2023 met nummer 288 163 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.9. Op 18 oktober 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, geboren op 24 januari 2022. Op 12 april 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2022 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Aliassen: [C.C.] (°20.11.1983), onderdaan van Marokko; [C.A.] (°10.07.1984); [C.A.] (°01.02.1983), onderdaan van Algerije; [M.A.] (°01.02.1983), onderdaan van Algerije; [M.A.] (°01.02.1983).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, nl. [A.N.] (NN. [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Om toepassing te kunnen maken van art. 40ter, dient betrokkene vooreerst toegang te hebben tot het grondgebied, overeenkomstig art. 3, eerste lid, 5 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een Belg doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238 596 van 09/08/2016). Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 12.11.2012) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar waarvan hij op 13.12.2012 kennis heeft genomen zoals blijkt uit het schrijven van zijn toenmalig advocaat. Op 02.04.2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering opgesteld, dat aan betrokkene werd betekend op 04.04.2013.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd op datum van 20.05.2013 onder escorte gerepatrieerd naar Marokko. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 26.04.2014 al terug werd aangetroffen te Antwerpen - onder de alias [C.C.] - bij een vreemdelingencontrole. Op diezelfde datum werd ten aanzien van betrokkene opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dat hem ook op die zelfde dag betekend werd. Uit het dossier blijkt daarnaast dat het voorgelegde paspoort van betrokkene bij de voorgaande aanvraag gezinshereniging op 9.11.2021 afgeleverd werd op het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 31.03.2017. Op 26.07.2019 werd betrokkene opnieuw bij een vreemdelingencontrole te Antwerpen aangetroffen wegens aanmatiging van naam (het aannemen van een naam van een persoon dewelke rechtmatig staat ingeschreven in het rijksregister), waarna op 27.07.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld. Op 25.08.2019 werd betrokkene aangetroffen bij een verkeerscontrole als passagier door de Politie van Antwerpen naar aanleiding van enkele verkeersovertredingen. Bij deze controle werd vastgesteld dat betrokkene geseind staat en het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod. Op 26.08.2019 werd hem een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2019 betekend. Op 20.08.2020 werd betrokkene nogmaals aangetroffen bij een verkeerscontrole te Antwerpen en bleek opnieuw dat betrokkene geseind stond met een inreisverbod. Op 21.08.2020 werd nogmaals een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2019 opgesteld. Betrokkene heeft dus geenszins het inreisverbod van 8 jaar gerespecteerd. Op 2.02.2021 werd de aangifte gedaan betreffende het huwelijk tussen betrokkene en de Belgische [E.M.H.] (zijn huidige echtgenoot). Op 7.08.2021 trad betrokkene met zijn Belgische partner in het huwelijk, waarna hij op 9.11.2021 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende op basis van dit huwelijk. Deze aanvraag werd op 5.05.2022 geweigerd middels bijlage 20. Op 24.06.2022 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) in, genomen op 5.05.2022. Het beroep is heden nog hangende. Op 18.10.2022 diende betrokkene onderhavige aanvraag gezinshereniging in als ouder van zijn minderjarig Belgisch kind.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene is dan wel gerepatrieerd geweest op 20.05.2013, er kan geenszins blijken dat hij de termijn van het inreisverbod, meer bepaald 8 jaar, heeft gerespecteerd. Gezien betrokkene al terug op 26.04.2014 werd aangetroffen te Antwerpen, op 31.03.2017 de fysieke aflevering van zijn paspoort te Antwerpen, nadien in 2019 en 2020 verschillende malen werd aangetroffen door de politie, in 2021 te België in het huwelijk trad met zijn huidige echtgenote en reeds 2 maal een aanvraag gezinshereniging indiende, heeft betrokkene zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 8 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene vader is van een minderjarig Belgisch kind, zijnde de referentiepersoon in onderhavige aanvraag. Het kind werd geboren op 24 januari 2022. Op het moment van het beslissen tot het inreisverbod, was dit kind er dus nog niet. Het bestaan van het kind geeft betrokkene echter niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Ter staving van de aanvraag, legt betrokkene volgende stukken voor: een betalingsbewijs van de retributie, een uittreksel van de

geboorteakte van de referentiepersoon en zijn Marokkaans paspoort nr. [...]. Op basis van deze stukken zijn geen elementen terug te vinden die wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsband van het kind tegenover betrokkene. Betrokkene wist nochtans, of diende te weten, naar aanleiding van de vorige weigeringsbeslissing (bijlage 20) op 5.05.2022 dat elementen van afhankelijkheid onontbeerlijk zijn in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag gezinshereniging. Betrokkene liet na bij huidige aanvraag om dergelijke elementen aan te reiken.

Het kind is heden ruim 1 jaar oud. Het kind is tevens vergezeld door haar Belgische moeder, de echtgenote van betrokkene [E.M.H.] (RR. [...]). Het is redelijk te stellen dat, gezien het kind tevens onafgebroken vergezeld is van de moeder en er gezamenlijk woonachtig met is, dat de moeder mee de verantwoordelijkheid draagt over het kind, ertoe bereid is en in staat is dat te doen. Vandaar dat een eerste voorwaarde om het belang van het kind te vrijwaren, nl. de lichamelijke en emotionele ontwikkeling afgevinkt kan worden. Uit het dossier wijst niets erop dat de moeder niet over de nodige fysieke en of mentale capaciteiten beschikt om het kind te verzorgen. De onafgebroken gezamenlijke vestiging is een afdoende teken van haar bereidwilligheid en kunnen. Er mag zodoende worden aangenomen dat de moeder de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind zal beschermen en er alles toe in het werk zal stellen dit te vrijwaren. Wat betreft de leeftijd van het kind, dient opgemerkt te worden dat het kind geen zuigeling meer is, het is al een peuter. Dat het kind geen vaderfiguur meer zou nodig hebben omdat het ruim 1 jaar oud is zullen we allerm minst beweren. Echter het gaat erover of de aanwezigheid van de vader noodzakelijk is in België opdat, gezien alle omstandigheden waarin het kind verkeert, het kind verder in België zou kunnen verblijven. Dat is een ander uitgangspunt. Er is wel degelijk naar ons inschatten een andere ouder in België aanwezig, die zoals gezegd voldoende bereidwillig en in staat is, voldoende verantwoordelijkheidszin aan de dag legt tegenover het kind om het welzijn van het kind desnoods in afwezigheid van de vader ter harte te nemen. Het kind is nog voldoende jong om zich aan een nieuwe leefomgeving te kunnen aanpassen. Ook omwille van die jonge leeftijd en hoge aanpassingsgraad aan een nieuwe situatie, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Het gezinsleven tussen vader en kind kan ook op een andere alternatieve manier ingevuld worden. Er kunnen nauwe contacten onderhouden worden via klassieke en of moderne communicatiemiddelen. Het kind kan dat natuurlijk nog niet zelfstandig maar mits hulp van de moeder is het redelijk te stellen dat de ouders dit kunnen organiseren. De communicatie kan ook op afstand middels bezoeken van moeder en kind aan de vader. Nergens uit het dossier blijkt dat daartoe hinderpalen zouden bestaan.

Er kan niet ontkend worden dat betrokkene sedert de geboorte van het kind onafgebroken woonachtig is met het kind. De moeder is dit echter evenzeer. Er kan bijgevolg ook gesteld worden dat vader en kind een affectieve band onderhouden. Ondanks de precare verblijfssituatie van betrokkene, heeft de moeder echter tevens steeds onderdak geboden zowel aan betrokkene als het kind. Uit het dossier, en uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt bovendien dat de moeder steeds financieel heeft ingestaan voor het kind; zij is immers onafgebroken tewerkgesteld bij Onafhankelijke thuiszorgverenigingen VZW sedert 11.10.2018, betrokkene daarentegen was slechts kortstondig voor 2 weken tewerkgesteld in 2022. In dit opzicht lijkt de moeder de voornaamste zorgdrager voor het kind. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, zoals reeds eerder gesteld, betrokkene naar aanleiding van de vorige weigeringsbeslissing op 5.05.2022 in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen enkele elementen aanreikte die zouden kunnen wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene. Hij heeft daartoe niets voorgelegd. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, lijkt het ons dan ook redelijk dat zolang het kind vergezeld kan zijn van één van beide ouders, waarmee het altijd al heeft samengeleefd, waarmee het goed gehecht is, die er financieel kan voor instaan, die zal waken over het welzijn van het kind en rekening houdend met het feit dat het kind geen zuigeling meer is, de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk is opdat het kind in België zou kunnen verblijven en is dus een afgeleid verblijfsrecht niet van toepassing.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene, zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kind. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en zijn echtgenote referentiepersoon dit zouden willen kan betrokkene hen alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes kind ertoe

zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 04.04.2013. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden voor het bekomen van verblijfsrecht op basis van gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4°, 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft in casu de aanvraag gezinshereniging ex art. 40ter en 40bis vrw. van verzoeker met zijn Belgisch minderjarig kind geweigerd, om raden dat verzoeker onder een inreisverbod zou sorteren, dewelke aan hem werd opgelegd op 13/12/2012.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het gezinsleven tussen de verzoeker en zijn dochter niet betwist. Tevens betwist verwerende partij niet dat verzoeker effectief samenwoont met het kind en de moeder.

De aanvraag gezinsherenging van de verzoeker in functie van zijn dochter wordt wél geweigerd om reden dat de verzoeker onder een inreisverbod valt en een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van de verzoeker niet wordt aangetoond volgens verwerende partij.

Er moet immers een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is.

Het staat buiten kijf dat verzoeker de vader is van een Belgisch minderjarig kind, dat hij tijdens zijn legaal verblijf in het Rijk het kind heeft verekt en dat hij sedertdien steeds legaal in het Rijk heeft kunnen vertoeven (steeds in het bezit van een A en Bijlage 35I) en tot op heden bij zijn echtgenote en dochter effectief woonachtig is.

Verzoeker wenst tevens te accentueren dat de strafrechtelijke inbreuken dewelke hebben geleid tot zijn inreisverbod voor de geboorte van het kind zijn gepleegd en dat hij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. De strafrechtelijke inbreuken zijn gepleegd voordat het kind was geboren zodat verzoeker destijds niet kon weten dat een inreisverbod kon volgen en de consequenties van zijn misdrijven op zijn gezin kon reflecteren.

Verzoeker heeft het ouderlijk gezag over het kind en is nooit feitelijk gescheiden geweest van zijn kind en zijn echtgenote. Dit kan niet betwist worden door de verwerende partij.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat mevr. [E.M.H.] NN: [...] sedert 11/10/2018 voltijds tewerkgesteld is bij Onaf. Thuiszorg Verenigingen, met dien verstande dat de moeder van het kind niet in staat is om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (de huishouding en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) alleen te dragen. Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader volledig opgenomen en staat in voor de dagelijkse, emotionele en materiële zorg van hun kind.

Verzoeker wenst op te merken dat dat het gedrag van de verzoeker geen ernstige bedreiging meer vormt voor de openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen afdoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoeker met zijn dochter heeft, maar oordeelde dat zijn dochter niet dermate afhankelijk is van hem dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker, zijn dochter zou dwingen om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Zij wonen sedert de geboorte van het kind samen; er bestaan affectieve banden tussen hen; gelet haar leeftijd en welzijn en voltijdse tewerkstelling van de moeder bestaat er zonder twijfel een afhankelijkheidsverhouding tussen het kind en verzoeker.

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Marokko.

Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Nederlands.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, meet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoeker met zijn kind valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar een minderjarig kind heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenote en kind van verzoeker te verwachten om naar Marokko te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoeker, zijn minderjarig kind en zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn inmiddels minderjarig kind en zijn Belgische echtgenote. Het gestichte gezinslevens was niet precair. Integendeel.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van het kind van verzoeker te verwachten om naar Marokko (buiten de EU) te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn minderjarige kind.

De beslissing is dan ook onwettig. Verzoeker heeft steeds affectieve banden onderhouden met zijn kind.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kinderen en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn EU kind en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;

2.1.1. Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - contact via moderne communicatiemiddelen

Verwerende partij stelt dat tussentijds de contacten onderhouden kunnen worden met moderne communicatiemiddelen. Deze communicatie technologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden (sic.).

De RvV stelde in zijn arrest nr. 261.780 van 7-10-2021 dat de DVZ niet rechtsgeldig kan stellen dat een uitwijzingsbevel geen inmenging in het gezinsleven impliceert om reden dat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Een beschermenswaardige gezinsband (artikel 8 EVRM) wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Het kind is amper anderhalf jaar oud en verzoeker kan onmogelijk via moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met zijn kind.

"Zo zij zouden opteren in België te blijven, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met verzoeker niet kan verdergezet worden via bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen (cf. J.A. v. Switzerland, 22 december 2020, §70; Sallja v. Switzerland, 10 april 2017: '50 (...) Moreover, it has to be noted that the children were not forced to move there, but could have remained in Switzerland with their mother as holders of permanent residence permits and maintained contact with the applicant through visits and means of telecommunication.' (Eigen vertaling: Daarenboven worden de kinderen niet gedwongen om te verhuizen maar kunnen zijn samen met hun moeder in Zwitserland verder verblijven aangezien zij verblijfsgerechtigd zijn en kunnen zij contact onderhouden met de verzoekende partij via bezoeken en communicatiemiddelen)".

Ook in deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de determinerende motieven worden gelezen die hebben geleid tot het nemen van deze beslissing. Verweerder verwijst naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt dat om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op deze grond de betrokkene ook het recht op toegang tot het grondgebied moet hebben overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat verzoeker tijdelijk het recht op binnenkomst in België is ontzegd, nu hij nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor acht jaar omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dit inreisverbod werd verzoeker op 4 april 2013 ter kennis gebracht. Verzoeker werd vervolgens op 20 maart 2013 gerepatrieerd naar Marokko, maar op 26 april 2014 werd hij (onder een alias) reeds opnieuw aangetroffen in België. Verweerder wijst erop dat niet blijkt dat verzoeker reeds gedurende de volledige in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar het grondgebied heeft verlaten en hij nog steeds gevolg dient te geven aan de resterende duurtijd van dit verbod. Verder motiveert verweerder waarom volgens hem tussen verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind, in functie van wie hij de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, alsook tussen hem en zijn Belgische echtgenote, geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze gezinsleden zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten indien verzoeker de opheffing of opschorting van het inreisverbod in het land van herkomst dient te vragen, zodat niet blijkt dat een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) van 8 mei 2018 (C-82/16) zou moeten worden toegekend.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij toont met zijn uiteenzetting geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de genoemde wetbepalingen aan.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De Raad merkt in eerste instantie op dat verzoeker niet concreet betwist dat hij voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook dient te beschikken over het recht op binnenkomst en dit laatste niet het geval is nu hij nog onder de gelding valt van een inreisverbod voor acht jaar dat is ingegeven door een ernstige bedreiging die van hem uitgaat voor de openbare orde. Verzoeker gaat niet concreet in op de uitgebreide motivering ter zake in de bestreden beslissing en weerlegt deze zodoende ook niet. Hij houdt volkomen onterecht voor dat hij legaal in België verbleef toen hij zijn kind heeft verwerkt en ook dat zijn verblijf sindsdien steeds legaal zou zijn geweest. Integendeel blijkt dat verzoeker zijn kind heeft verwekt op een ogenblik dat hij onder een inreisverbod voor acht jaar stond en dit nadat hij ondanks dit inreisverbod illegaal terugkeerde naar België. Verzoeker heeft sindsdien steeds het voorwerp uitgemaakt van dit inreisverbod. Hij weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de duur van dit inreisverbod nog steeds niet is verstreken. Het inreisverbod sluit uit dat verzoeker zich kan beroepen op een *“legaal”* verblijf in België.

2.5. In de bestreden beslissing is verweerder vervolgens nagegaan of er aan verzoeker desgevallend toch een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend omwille van het Unieburgerschap van zijn Belgisch minderjarig kind, met wie hij een gezinshereniging wenst te verkrijgen, en zijn Belgische echtgenote. Dit vereist dat wordt nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoeker om de Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen tot gevolg zou hebben dat zijn voormelde gezinsleden feitelijk zouden worden gedwongen om het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten, zoals bedoeld in het arrest K.A. e.a. van het HvJ (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16). Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat geen dergelijke bijzondere afhankelijkheidsverhouding blijkt en zodoende verzoeker niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht en hij *“gevolg dient te geven”* aan het hem opgelegde inreisverbod.

2.6. Verzoeker betoogt dat tussen hem en zijn minderjarige dochter wel degelijk sprake is van de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsverhouding. Hij wijst erop dat de gezinsband tussen een ouder en een minderjarig kind wordt vermoed en dat verweerder niet kan ontkennen dat er een feitelijk gezinsleven bestaat. Hij duidt verder dat het bij de beoordeling van de bedoelde afhankelijkheidsrelatie relevant is wie het ouderlijk gezag over het kind heeft, welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder-derdelander. Hij stelt ouderlijk gezag te hebben over zijn kind en steeds met zijn echtgenote en kind te hebben samengewoond. Verder wijst hij erop dat zijn echtgenote sinds 11 oktober 2018 voltijds is tewerkgesteld, *“met dien verstande dat de moeder van het kind niet in staat is om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (de huishouding en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) alleen te dragen”*. Hij stelt dat hij zijn verantwoordelijkheid als vader volledig heeft opgenomen en instaat voor de dagelijkse, emotionele en materiële zorg voor zijn kind. Hij betoogt ook financiële banden met zijn dochter en zijn echtgenote te hebben. Hij is van mening dat de leeftijd en het welzijn van het kind wijzen op de bedoelde afhankelijkheidsband en betoogt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

2.7. In zoverre verzoeker wijst op een feitelijk gezinsleven met zijn kind en echtgenote wordt dit op zich niet betwist in de bestreden beslissing. Evenwel volstaat dit niet opdat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in toepassing van 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft zo ook duidelijk gemotiveerd dat verzoeker, *“naast de voorwaarden conform art. 40ter”*, eerst en vooral *“toegang [moet] hebben tot het grondgebied”* en *“er [...] dus geen geldig inreisverbod [mag] zijn”*. Zoals reeds werd opgemerkt, haalt verzoeker deze beoordeling niet onderuit. Evenmin blijkt dat het bestaan van een feitelijk gezinsleven volstaat opdat moet worden aangenomen dat verzoekers dochter en echtgenote feitelijk zullen worden verplicht samen met verzoeker het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Zo heeft verweerder in de bestreden beslissing verwezen naar volgende richtsnoeren die het HvJ in de zaak C-

82/16 heeft gegeven, specifiek voor wat de betreft de beoordeling van de bedoelde afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelander-ouder en zijn minderjarig kind:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).”

2.8. Wat betreft het concrete onderzoek in voorliggend geval naar de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest K.A. van het HvJ, kan de Raad er verder niet omheen dat in de weigeringsbeslissing van 5 mei 2022 dit onderzoek reeds een eerste keer werd gevoerd, zowel wat betreft de Belgische echtgenote als wat betreft het Belgisch minderjarig kind. Er werd geoordeeld dat geen dergelijke bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijkt. Specifiek inzake verzoekers band met zijn Belgisch minderjarig kind werd de volgende beoordeling gemaakt:

“Uit het Rijksregister blijkt vervolgens dat betrokkene sinds 24.01.2022 ouder is van een Belgisch minderjarig kind, meer bepaald van [A.N.] [RR:...]. Het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind kan evenmin volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan er geen afhankelijkheidsrelatie blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf, het gezamenlijke kind en twee kinderen uit een eerder huwelijk. Het kindje is nog erg jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, edm.) in functie van het welzijn van het kindje, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kindje. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.”

In zijn arrest van 27 april 2023 met nr. 288 163 verwierp de Raad het door verzoeker tegen de voormelde beslissing ingestelde beroep. De Raad stelde vast dat *“[n]och uit zijn verzoekschrift, noch uit de bijlagen kan worden opgemaakt dat de Belgische gezinsleden dermate afhankelijk zijn van verzoeker dat de verblijfsweigering tot gevolg zou hebben dat zijn Belgische gezinsleden de Europese Unie als geheel zouden moeten verlaten en bijgevolg zouden moeten verzaken aan het fundamentele recht op verblijf dat inherent is aan hun burgerschap van de Unie.”*

De weigeringsbeslissing van 5 mei 2020 is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer. Indien verzoeker alsnog van mening was dat hem een (afgeleid) verblijfsrecht in functie van zijn Belgische minderjarig kind diende te worden toegestaan, kwam het hem toe om in het kader van een nieuwe aanvraag nieuwe (bewijs)elementen voor te leggen die rechtvaardigen dat alsnog anders zou worden geoordeeld. Hij kan met het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging niet louter betrachten dezelfde voorliggende gegevens opnieuw te doen beoordelen, waar deze gegevens reeds definitief zijn beoordeeld met voormeld arrest van de Raad.

Evenwel moet de Raad vaststellen dat dit precies blijkt te zijn wat verzoeker tracht te bewerkstelligen. Niettegenstaande verzoeker er, gelet op zijn eerdere procedure, perfect van op de hoogte was dat hij voor een afgeleid verblijfsrecht zoals bedoeld in het arrest K.A. van het HvJ de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsband diende aan te tonen en reeds was beslist dat dergelijke band niet kon blijken in zijn relatie met zijn echtgenote en kind, diende hij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, ditmaal met zijn Belgisch minderjarig kind, zonder evenwel concrete nieuwe elementen of bewijsstukken voor te leggen. Verzoeker betwist zo niet dat hij ter ondersteuning van zijn nieuwe aanvraag enkel de volgende stukken voorlegde: het bewijs van betaling van de retributie, een uittreksel uit de geboorteakte van het kind en zijn Marokkaans paspoort. Deze vaststellingen kunnen reeds volstaan om te besluiten dat verzoeker thans niet met goed gevolg kan aanvoeren dat verweerder, waar hij in de bestreden beslissing inzake de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsrelatie tot dezelfde beoordeling is gekomen als in zijn eerdere weigeringsbeslissing, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.9. Daarenboven stelt de Raad nog vast dat verweerder er zich in de bestreden beslissing niet toe heeft beperkt vast te stellen dat verzoeker, nadat zijn vorige aanvraag reeds negatief was beoordeeld, naliel om alsnog bewijsstukken inzake de concrete banden met zijn gezinsleden naar voor te brengen die de vereiste bijzondere afhankelijkheidsbanden kunnen aantonen. Rekening houdend met het gegeven dat hij samenwoont met zijn gezinsleden, is verweerder andermaal overgegaan tot een concrete beoordeling inzake verzoekers precieze banden met zijn Belgisch kind. Op grond van volgende beoordeling oordeelde verweerder evenwel andermaal dat niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid waardoor de gezinsleden feitelijk zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie als geheel te verlaten:

“Het kind is heden ruim 1 jaar oud. Het kind is tevens vergezeld door haar Belgische moeder, de echtgenote van betrokkene [E.M.H.] (RR. [...]). Het is redelijk te stellen dat, gezien het kind tevens onafgebroken vergezeld is van de moeder en er gezamenlijk woonachtig met is, dat de moeder mee de verantwoordelijkheid draagt over het kind, ertoe bereid is en in staat is dat te doen. Vandaar dat een eerste voorwaarde om het belang van het kind te vrijwaren, nl. de lichamelijke en emotionele ontwikkeling afgevinkt kan worden. Uit het dossier wijst niets erop dat de moeder niet over de nodige fysieke en of mentale capaciteiten beschikt om het kind te verzorgen. De onafgebroken gezamenlijke vestiging is een afdoende teken van haar bereidwilligheid en kunnen. Er mag zodoende worden aangenomen dat de moeder de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind zal beschermen en er alles toe in het werk zal stellen dit te vrijwaren. Wat betreft de leeftijd van het kind, dient opgemerkt te worden dat het kind geen zuigeling meer is, het is al een peuter. Dat het kind geen vaderfiguur meer zou nodig hebben omdat het ruim 1 jaar oud is zullen we allerm minst beweren. Echter het gaat erover of de aanwezigheid van de vader noodzakelijk is in België opdat, gezien alle omstandigheden waarin het kind verkeert, het kind verder in België zou kunnen verblijven. Dat is een ander uitgangspunt. Er is wel degelijk naar ons inschatten een andere ouder in België aanwezig, die zoals gezegd voldoende bereidwillig en in staat is, voldoende verantwoordelijkheidszin aan de dag legt tegenover het kind om het welzijn van het kind desnoods in afwezigheid van de vader ter harte te nemen. Het kind is nog voldoende jong om zich aan een nieuwe leefomgeving te kunnen aanpassen. Ook omwille van die jonge leeftijd en hoge aanpassingsgraad aan een nieuwe situatie, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat. Het gezinsleven tussen vader en kind kan ook op een andere alternatieve manier ingevuld worden. Er kunnen nauwe contacten onderhouden worden via klassieke en of moderne communicatiemiddelen. Het kind kan dat natuurlijk nog niet zelfstandig maar mits hulp van de moeder is het redelijk te stellen dat de ouders dit kunnen organiseren. De communicatie kan ook op afstand middels bezoeken van moeder en kind aan de vader. Nergens uit het dossier blijkt dat daartoe hinderpalen zouden bestaan.

Er kan niet ontkend worden dat betrokkene sedert de geboorte van het kind onafgebroken woonachtig is met het kind. De moeder is dit echter evenzeer. Er kan bijgevolg ook gesteld worden dat vader en kind een affectieve band onderhouden. Ondanks de precaire verblijfssituatie van betrokkene, heeft de moeder echter tevens steeds onderdak geboden zowel aan betrokkene als het kind. Uit het dossier, en uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt bovendien dat de moeder steeds financieel heeft ingestaan voor het kind; zij is immers onafgebroken tewerkgesteld bij Onafhankelijke thuiszorgverenigingen VZW sedert 11.10.2018, betrokkene daarentegen was slechts kortstondig voor 2 weken tewerkgesteld in 2022. In dit opzicht lijkt de moeder de voornaamste zorgdrager voor het kind. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat, zoals reeds eerder gesteld, betrokkene naar aanleiding van de vorige weigeringsbeslissing op 5.05.2022 in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen enkele elementen aanreikte die zouden kunnen wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover betrokkene. Hij heeft daartoe niets voorgelegd. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, lijkt het ons dan ook redelijk dat zolang het kind vergezeld kan zijn van één van beide ouders, waarmee het

altijd al heeft samengeleefd, waarmee het goed gehecht is, die er financieel kan voor instaan, die zal waken over het welzijn van het kind en rekening houdend met het feit dat het kind geen zuigeling meer is, de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk is opdat het kind in België zou kunnen verblijven en is dus een afgeleid verblijfsrecht niet van toepassing.”

Door het louter herhalen dat hij ouderlijk gezag heeft over zijn kind en met zijn kind samenwoont, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing, haalt verzoeker de voormelde motivering nog niet onderuit. Deze motivering steunt op de beoordeling dat de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind is gevrijwaard waar het kind samen met zijn moeder in België kan verblijven, het kind geen zuigeling meer is maar wel nog voldoende jong is om zich aan een nieuwe leefomgeving aan te passen, het gezinsleven tussen vader en kind op alternatieve wijze kan worden ingevuld door middel van de klassieke en/of moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken van verzoekers echtgenote en kind aan verzoeker in zijn land van herkomst of verblijf, het steeds de moeder is geweest die onderdak bood aan het kind en financieel instond voor het kind en de moeder steeds de voornaamste zorgdrager blijkt te zijn geweest van het kind.

Verzoeker stelt thans dat hij zijn verantwoordelijkheid als vader volledig heeft opgenomen en instaat voor de dagelijkse, emotionele en materiële zorg voor zijn kind. Hij betoogt ook financiële banden met zijn kind en zijn echtgenote te hebben. Evenwel moet worden opgemerkt dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot wel zeer algemene stellingen en hij noch in het kader van zijn aanvraag noch in het kader van zijn verzoekschrift enige moeite heeft genomen om te concretiseren welke zorgen hij dagdagelijks opneemt en in dit verband concrete bewijselementen voor te leggen. Evenmin verduidelijkt hij de financiële banden met zijn gezinsleden. Verweerder wees er in dit verband op dat verzoeker enkel kortstondig, met name gedurende twee weken, was tewerkgesteld in 2022, wat verzoeker niet betwist. Hieruit kan geenszins blijken dat het verzoeker is die financieel instaat voor zijn gezinsleden. Integendeel komt duidelijk naar voor dat de moeder van het kind de (belangrijkste) kostwinner is van het gezin. Nog stipt de Raad aan dat het gegeven dat de moeder van het kind voltijds werkt niet noodzakelijk betekent dat verzoeker belangrijke zorgtaken op zich neemt en evenmin dat de moeder niet in staat is om de dagelijkse zorgen voor het kind en het huishouden alleen voor haar rekening te nemen. Verzoeker laat volledig na om te concretiseren waarom zijn Belgische echtgenote niet alleen voor hun kind zou kunnen zorgen. Nogmaals moet worden vastgesteld dat verzoeker er zelfs niet in slaagt enige werkelijke bijdrage in dit verband van zijn kant uit concreet te maken. Ook door het louter algemeen wijzen op “de leeftijd” en “het welzijn” van het kind vermag verzoeker niet aan te tonen dat verweerder, die concreet aandacht heeft geschonden aan deze aspecten, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker kan met zijn betoog, dat blijft steken in algemene, niet concreet onderbouwde stellingen, de uitgebreide analyse van verweerder niet weerleggen. Er liggen geen voldoende concrete elementen voor die de Raad toelaten tot een andere beoordeling te komen dat deze in zijn arrest van 27 april 2023 dat niet kan blijken dat zijn Belgische gezinsleden dermate afhankelijk zijn van verzoeker dat de verblijfsweigering tot gevolg zou hebben dat deze gezinsleden de Europese Unie als geheel zouden moeten verlaten en bijgevolg zouden moeten verzaken aan het fundamentele recht op verblijf dat inherent is aan hun Unieburgerschap.

2.10. Het door verzoeker aangevoerde dat hij geen enkele binding meer heeft met Marokko, dat het gezinsleven niet zou kunnen worden verdergezet in dit land en dat hij Nederlands spreekt, vermag verder – en dit daargelaten de vraag of verzoeker hiervan een concreet bewijs levert – niet alsnog aan te tonen dat sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn gezinsleden dat deze gezinsleden feitelijk dreigen te worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift nog “*wenst te accentueren*” dat de door hem gepleegde strafrechtelijke inbreuken dateren van voor de geboorte van zijn dochter en dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat verzoekers aanvraag op zich niet wordt geweigerd omdat hij actueel een gevaar is voor de openbare orde. De weigeringsbeslissing is wel genomen omdat verzoeker nog onder inreisverbod staat en dus niet voldoet aan de voorwaarde van het recht op binnenkomst in België. Verder dient ook op dit punt te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog andermaal niet kan aantonen dat hij de bedoelde bijzondere afhankelijkheidsband heeft met zijn gezinsleden.

2.11. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich andermaal op een gezinsleven met zijn echtgenote en kind. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet betwist. De Raad herinnert evenwel aan zijn eerdere beoordeling inzake voormelde verdragsbepaling in zijn arrest van 27 april 2023 met nr. 288 163:

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de aak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit eerder toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf op het Belgische grondgebied en dat hij zelfs het voorwerp is van een inreisverbod. Onderhavige zaak betreft aldus, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen, huwde verzoeker en verwekte hij een kind in de volle wetenschap dat er geen mogelijkheid was tot toegang of verblijf in de Schengenzone en toont hij niet aan dat de materiële en financiële bijstand die hij zou leveren niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden geleverd. Verzoeker kan trouwens geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat hij “onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote” zou hebben geleverd.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan ook een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), wordt in de beslissing gewezen op het gegeven dat “het kindje (...) nog erg jong (is)”, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat de ontwikkeling negatief zou worden beïnvloed door de (tijdelijke) afwezigheid van verzoeker. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen

te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100)."

Verzoeker overtuigt niet dat zijn situatie sindsdien in die mate is gewijzigd of geëvolueerd dat thans alsnog een andere beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM, meer bepaald het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind, zich opdringt.

Verzoeker geeft aan dat hij de strafrechtelijke inbreuken die hebben geleid tot het opleggen van een inreisverbod heeft gepleegd op een moment waarop hij de consequenties ervan op zijn gezin niet kon inschatten. Het gezinsleven bestond inderdaad nog niet op het ogenblik van het plegen van de strafbare feiten. Relevant is evenwel dat verzoeker, hoewel hij onder een inreisverbod voor acht jaar stond, illegaal terugkeerde naar België en hier vervolgens huwde en een kind verwekte in de volle wetenschap dat hij onder verbod stond hier te verblijven. Het kan dus niet ernstig worden betwist dat hij en zijn echtgenote er zich van bewust dienden te zijn dat de uitbouw van een gezinsleven in België in beginsel niet mogelijk was.

Verzoeker leidt verder uit het enkele bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven af dat het *"bijgevolg onmogelijk [is] om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten"*. Het is evenwel niet omdat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat dat er ook noemenswaardige hinderpalen bestaan om dit gezinsleven buiten België verder te zetten. Een blote en niet-onderbouwde bewering geen familie meer te hebben in het land van herkomst toont ook nog niet aan dat er in hoofde van verzoeker en zijn gezinsleden noemenswaardige hinderpalen bestaan om dit gezinsleven op een normale en effectieve wijze verder te zetten in het land van herkomst. Ook het louter op algemene wijze stellen dat de gezinsleden een *"bestendig sociaal bestaan"* hebben opgebouwd in België kan in dit verband niet overtuigen. Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissing ook net geoordeeld dat niet blijkt dat het gezinsleven niet tijdelijk, in afwachting dat verzoeker kan terugkeren naar België en/of vanuit het land van herkomst het inreisverbod heeft laten opheffen of opschorten, kan worden beleefd op alternatieve wijze waarbij de echtgenote en het kind in België blijven.

Verzoeker kan ook andermaal niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat hij *"onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote"* of van de concrete zorg voor zijn kind zou hebben geleverd.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), wordt in de beslissing gewezen op het gegeven dat *"het kind nog voldoende jong [is] om zich aan een nieuwe leefomgeving aan te passen"*, waardoor het risico dat voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag wordt ingeschat. Verder wordt, zoals reeds werd aangegeven, ook een alternatieve manier voor het inrichten van het gezinsleven voorgesteld. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat het in casu gaat om een tijdelijke scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote en kind. Na het verstrijken van het inreisverbod of nadat dit werd opgeheven of opgeschort, kan verzoeker een nieuwe aanvraag indienen om zijn gezin in België te komen vervoegen. Bovendien dient te worden herhaald dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is. Het kan evenmin worden gebruikt als *"troefkaart"* die maakt dat het gezinsleven in alle gevallen door de lidstaten mogelijk moet worden gemaakt waar de betrokken gezinsleden dit wensen (zie o.m. EHRM 8 maart 2016, I.A.A. e.a. / het Verenigd Koninkrijk, § 46). Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote en kind hem kunnen komen bezoeken, maar stelt dat zijn dochter anderhalf jaar oud is en dat het dan ook *"onmogelijk"* is om via de moderne communicatiemiddelen contacten te houden met zijn kind. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk gesteld dat het kind nog niet zelfstandig gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen, maar dat mits hulp van verzoekers echtgenote het redelijk is om te stellen dat de ouders dit kunnen organiseren. Verzoeker gaat hier niet op in en weerlegt dit niet. Het loutere gegeven dat dit een alternatieve manier is om het gezinsleven in te vullen, is enkel en alleen te wijten aan verzoeker zelf, die een gezin heeft opgebouwd terwijl hij al onder een inreisverbod voor acht jaar ingegeven door ernstige redenen van openbare orde stond. Verzoeker en zijn echtgenote dienden er zich vanaf het begin van bewust te zijn dat een gezinsleven in België in beginsel niet mogelijk was en dit dus op andere wijzen vorm diende te krijgen. Ook al blijkt niet dat de echtgenote en het kind een band met afhankelijkheid hebben met verzoeker waardoor zij feitelijk zouden zijn gedwongen om in navolging van verzoeker het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, kunnen zij trouwens wel steeds vrijwillig verzoeker volgen naar zijn land van herkomst. Zoals

gezegd blijken hiervoor geen noemenswaardige hinderpalen. Verzoeker kan niet overtuigen dat de belangenafweging die verweerder heeft doorgevoerd foutief, onzorgvuldig of disproportioneel is of dat de belangen van zijn kind onvoldoende in rekening zijn gebracht of centraal zijn gesteld.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem genoemde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In zoverre verzoeker aangaande het hoger belang van het kind nog verwijst naar de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dient te worden vastgesteld dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van voormelde artikelen niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Rekening houdend met wat voorafgaat, slaagt verzoeker er ook niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het kind noodzakelijkerwijze niet langer door zijn beide ouders kan worden verzorgd of niet langer direct contact kan hebben met zijn beide ouders.

2.13. In zoverre hij in de hoofding van zijn middel de schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet inroept, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om in zijn middel te concretiseren op welke wijze deze bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing. Bij het gebrek aan verdere concrete toelichting, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS